

**Consiliul Superior al Magistraturii
Institutul Național al Magistraturii**

**Concurs de admitere în magistratură
octombrie 2022 – iunie 2023**

PROCES-VERBAL

**de motivare a soluțiilor pronunțate pentru contestațiile la barem
formulate în legătură cu proba eliminatorie tip grilă de verificare a cunoștințelor juridice
din data de 15.01.2023**

23 ianuarie 2023

Prezentul proces-verbal a fost întocmit de subcomisia de soluționare a contestațiilor împotriva baremului stabilit pentru cele două probe scrise și împotriva punctajului de la testul grilă de verificare a cunoștințelor juridice, cu privire la contestațiile formulate de candidați, în baza art. 20 din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de admitere în magistratură, contestații referitoare la baremul stabilit pentru disciplinele Drept penal și Drept procesual penal.

I. La Drept penal au fost formulate contestații la barem de către 39 de candidați, cu privire la 17 întrebări:

**1. Cu privire la contestațiile formulate în legătură cu subiectul-grilă nr. 51 de la G1,
corespondență: G1: 51, G2: 67, G3: 59, G4: 52:**

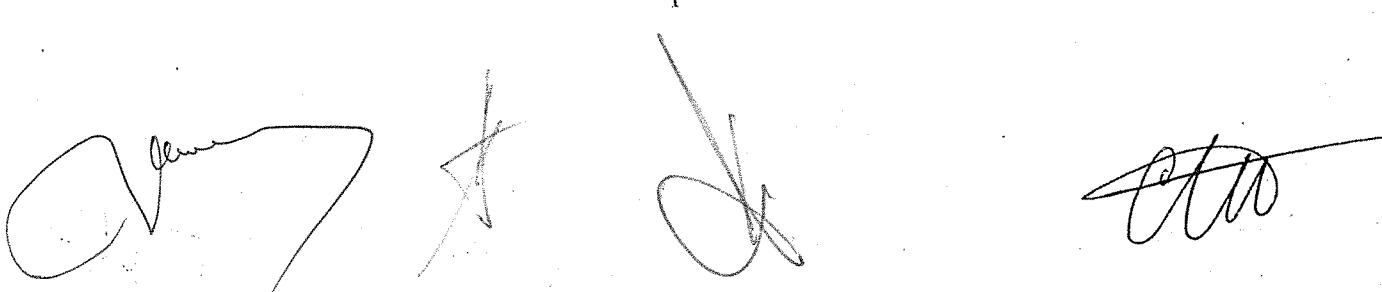
4 candidați au formulat contestații.

Contestațiile au fost respinse.

Doi candidați au susținut că doar varianta de la lit. C a grilei ar fi corectă, iar cea de la litera B (indicată de baremul inițial ca fiind corectă, alături de cea de la lit. C) ar fi falsă.

Unul dintre candidați a susținut că împrejurarea agravată „săvârșirea omorului din interes material” se reține și în situația în care „nu este obținut, ci era suficient „poate fi obținut”. Astfel, sintagma „este obținut” restrânge în mod incorrect aplicabilitatea împrejurării, ceea ce face implicit ca răspunsul de la lit. B să fie unul corect.”

Comisia nu poate să nu constate că acest contestator se contrazice, pornind de la susținerea că răspunsul corect la această întrebare este doar C (nu și B) și ajungând în final să concluzioneze că răspunsul de la lit. B este unul corect. Mergând pe raționalul candidatului contestator, în care varianta de răspuns ar fi fost corectă dacă ar fi cuprins sintagma „poate fi obținut”, comisia reține că varianta de răspuns contestată este adevărată cu atât mai mult cu cât folosul material este și obținut.

Al doilea contestator susține că varianta de la lit. B este neclară, elementul circumstanțial agravat prevăzut de art. 189 alin. (1) lit. b) C.pen. nu se poate reține la infracțiunea de omor.

Comisia arată că enunțul de la varianta B este clar și complet, preluând elementele din norma legală aplicabilă, art. 189 alin. (1) lit. b) C.pen. (omorul săvârșit din interes material), astfel cum aceasta rezultă din jurisprudență și doctrină.

Un alt candidat susține că răspunsul corect la această întrebare este doar cel de la lit. B, iar cel de la lit. C este incorrect, fără a argumenta în vreun fel această susținere.

Nu poate fi reținută ca intemeiată această susținere față de dispozițiile art. 50 alin. (1) C.pen. care reglementează circumstanțele reale și personale. Or, enunțul de la lit. C cuprinde toate datele pentru a verifica veridicitatea acestuia, odată ce s-a stabilit felul circumstanței regăsite în enunț.

Ultimul candidat susține că sintagma „după trecerea unui interval de timp de la comiterea faptei” este ambiguă deoarece există situații în care se reține această agravantă și dacă folosul material nu este obținut după un interval de timp, oferind mai multe exemple ipotetice, fără a preciza care dintre cele trei variante de la grilă este corectă sau incorrectă.

Comisia arată că starea de fapt regăsită la varianta de la lit. B a grilei evidențiază tocmai elementul circumstanțial agravat prevăzut de art. 189 alin. (1) lit. b) C.pen., și anume, omorul săvârșit din interes material, nepuțându-se reține că am fi în prezență unui enunț ambigu sau discutabil. Mai mult decât atât, comisia reține că situațiile ipotetice prezentate de candidat în susținerea contestației (omorul comis de soț asupra soției pentru a încasa polița de asigurare a acesteia; copilul minor/major de până la 26 de ani își ucide tatăl pentru a beneficia de pensia de urmăș) nu invalidează răspunsul de la lit. B considerat ca fiind corect, ci vin să-l confirme atât timp cât făptuitorul nu intră imediat (la momentul comiterii faptei) în posesia folosului material urmărit (banii), ci după îndeplinirea unor formalități ce necesită timp.

2. Cu privire la contestațiile formulate în legătură cu subiectul-grilă nr. 52 de la G1, corespondență: G1: 52, G2: 53, G3: 73, G4: 62:

2 candidati au formulat contestații.

Contestațiile au fost respinse.

Ambii candidați au apreciat că și varianta de la litera B a grilei ar fi corectă. Unul dintre candidați a arătat că circumstanța atenuantă a provocării, reglementată de art. 75 lit. a) C.pen. presupune ca infracțiunea săvârșită în stare de provocare să fie comisă față de persoana care a efectuat actul provocator și față de un membru de familie al acestuia.

Comisia constată că varianta de la litera B a grilei nu poate fi corectă întrucât riposta infractorului la acțiunea provocatoare a victimei trebuie să fie îndreptată împotriva acesteia, iar nu împotriva altrei persoane, astfel cum prevede textul de lege. De esența provocării este ca victimă infracțiunii să fie persoana care a săvârșit actul de provocare.

Al doilea candidat a susținut că actul de provocare poate produce o stare de tulburare și altor persoane care nu l-au percepuit personal, motiv pentru care poate beneficia de circumstanța atenuantă a provocării și persoana care nu a percepuit personal actul de provocare, situație care justifică reținerea variantei de la litera B ca fiind corectă.

Comisia observă, însă, că această motivare denotă o înțelegere eronată a enunțului de la litera B a grilei, enunț ce face vorbire despre infracțiunea săvârșită în stare de provocare, care potrivit

dispozițiilor legale nu poate fi îndreptată decât împotriva autorului provocării. Enunțul variantei de la litera B nu are în vedere persoana vizată în concret de acțiunea agentului provocator.

Pentru existența stării de provocare, se impune să se stabilască faptul că actul de provocare din partea victimei a fost de natură ori a avut aptitudinea de a produce în psihicul săptitorului o tulburare sau o emoție care l-a determinat să acționeze, însă această tulburare, a cărei existență trebuie evaluată în concret, nu poate justifica o ripostă împotriva unei alte persoane decât agentul provocator.

În atare situație, enunțul de la litera B nu poate fi corect, iar contestațiile formulate sunt nefondate.

3. Cu privire la contestațiile formulate în legătură cu subiectul-grilă nr. 54 de la G1, corespondență: G1: 54, G2: 73, G3: 72, G4: 55:

10 candidați au formulat contestații.

Contestațiile au fost respinse.

Nouă candidați au susținut că varianta corectă de răspuns ar fi cea de la lit. A, respectiv reținerea unei infracțiuni unice, aplicând Decizia 11 din 23.02.2022 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

Un singur candidat a apreciat ca răspunsul corect varianta de la lit. B, întrucât textul legal reglementează două situații de fapt distincte existând astfel două forme diferite ale tipicității faptei prevăzute de legea penală. Consideră candidatul că fapta unei persoane de a conduce pe drumurile publice un autovehicul, având o îmbibație alcoolică de 0,80g/l alcool pur în sânge și aflându-se sub influența unor substanțe psihoactive, întrunește elementele de tipicitate ale infracțiunilor prev. de art. 336 alin. (1) C.pen. și art. 336 alin. (2) C.pen., aflate în concurs ideal.

Comisia apreciază că ambele interpretări prezentate sunt greșite, întrucât textul legal prev. de art. 336 alin. (1) C.pen. incriminează fapta unei persoane de a conduce pe drumurile publice un autovehicul, având o îmbibație alcoolică *de peste* 0,80g/l alcool pur în sânge.

Cum în enunțul întrebării se precizează că îmbibația alcoolică a conducătorului auto este *de* 0,80g/l alcool pur în sânge, nu sunt îndeplinite condițiile tipicității obiective ale infracțiunii prev. de art. 336 alin. (1) C.pen..

4. Cu privire la contestațiile formulate în legătură cu subiectul-grilă nr. 56 de la G1, corespondență: G1: 56, G2: 66, G3: 51, G4: 71:

1 candidat a formulat contestație.

Contestația a fost respinsă.

Candidatul care a formulat contestația a apreciat că și varianta de la litera B ar fi corectă întrucât cele două infracțiuni nu pot fi comise decât în forma de vinovătie a intenției (directe ori indirecte).

Comisia constată că susținerea candidatului este infirmată de dispozițiile art. 267 alin. (2) C.pen. care arată că atunci *când fapta este săvârșită din culpă, pedeapsa este închisoarea de la 3 luni la un an sau amendă.*

Pentru că enunțul grilei se referă la ambele infracțiuni (*nedenunțare și omisiunea sesizării*), posibilitatea comiterii uneia dintre ele cu forma de vinovătie a culpei, conform art. 267 alin. (2)

C.pen., face răspunsul de la litera B care prevede că latura subiectivă a celor două infracțiuni din enunț este caracterizată doar de intenția directă sau indirectă, să nu fie corect.

5. Cu privire la contestația formulată în legătură cu subiectul-grilă nr. 58 de la G1, corespondență: G1: 58, G2: 69, G3: 54, G4: 66:

2 candidați au formulat contestație.

Contestațiile au fost respinse.

În ambele contestații se susține că ar fi corectă și varianta de la lit. C, însă, deoarece „participația penală este posibilă în toate formele”, fără să se facă vreo distincție între modalitățile de săvârșire, făcând trimitere la lucrări de Drept penal semnate de prof. univ. Valerian Cioclei și de Mihail Udroiu.

Comisia arată că nu există nicio îndoială că *participația penală* este posibilă în toate formele și cu privire la toate modalitățile de săvârșire; inclusiv în modalitatea verbală este posibilă *participația penală* sub forma instigării. Însă, enunțul de la lit. C nu vizează participația penală, ci forma de participație a *coautoratului*. Or, atunci când amenințarea se comite prin viu grai (verbală) de mai multe persoane, nu se poate susține că suntem în prezență coautoratului (care nu este posibil în această modalitate), ci fiecare făptuitor comite o infracțiune de amenințare în calitate de autor, iar nu coautor la faptele comise de ceilalți. În atare situație, enunțul de la lit. C nu poate fi corect, iar contestațiile formulate sunt nefondate.

6. Cu privire la contestația formulată în legătură cu subiectul-grilă nr. 59 de la G1, corespondență: G1: 59, G2: 64, G3: 55, G4: 75:

2 candidați au formulat contestație.

Contestațiile au fost respinse.

Ambii candidați au apreciat că și varianta de la litera C a grilei ar fi corectă. Un candidat susține că doar varianta de la litera C a grilei este corectă făcând trimitere la disp. art. 34 alin. (1) C.pen., fără însă a arăta care este motivul pentru care varianta de la litera A nu ar fi corectă, iar al doilea candidat susține că și varianta de la litera C este corectă făcând trimitere la dispozițiile art. 16 alin. (1) lit. c) C.pr.pen., potrivit cărora acțiunea penală nu poate fi pusă în mișcare dacă există o cauză de nepedepsire prevăzută de lege, așa cum este desistarea. Ambii candidați apreciază că desistarea înălțătură caracterul penal al faptei.

Cele două contestații sunt nefondate însă, deoarece varianta de la litera C a grilei nu poate fi corectă în lumina dispozițiilor art. 34 alin. (2) C.pen. care prevăd că, dacă actele îndeplinite până în momentul desistării sau împiedicării producerii rezultatului constituie o altă infracțiune, se aplică pedeapsa pentru această infracțiune. De altfel, cauzele de nepedepsire sunt diferite de cele care înălțătură caracterul penal al faptei și, deși ambele produc efecte asupra răspunderii penale, nu se poate pune semnul echivalenței între cele două.

7. Cu privire la contestațiile formulate în legătură cu subiectul-grilă nr. 61 de la G1, corespondență: G1: 61, G2: 65, G3: 63, G4: 53:

6 candidați au formulat contestație.

Contestațiile au fost respinse.

Un candidat apreciază că răspunsul corect este cel de la lit. C fără a motiva contestația, iar un număr de cinci candidați au considerat aceeași variantă de răspuns ca fiind corectă însă, deoarece în cauză

ar fi aplicabile prev. art. 16 alin. (4) lit. b) C.pen. care definesc forma de vinovătie a culpei fără prevedere.

Potrivit art. 16 alin. (4) lit. b) C.pen., fapta este săvârșită din culpă, când făptitorul nu prevede rezultatul faptei sale, deși trebuia și putea să îl prevadă.

Textul legal impune a fi îndeplinite cumulativ două criterii, respectiv unul obiectiv („trebuia să îl prevadă”) și unul subiectiv („putea să îl prevadă”), pentru a reține forma de vinovătiei a culpei fără prevedere.

După cum se precizează în enunțul întrebării, autorul faptei penale nu „a putut să prevadă în concret rezultatul faptei sale”, rezultând cu claritate că acesta avea obligația de diligență impusă fie printr-un act normativ (lato sensu/sens larg), fie ca o regulă generală de conduită (bonus pater familias/omul mediu, grijilu și prudent), însă, în concret, prin raportare la împrejurările în care s-a desfășurat acțiunea/inacțiunea, dar și la caracteristicile subiective ale autorului, acesta nu a prevăzut rezultatul faptei sale socialmente periculoasă.

Lipsa posibilității subiective de a prevedea în concret rezultatul faptei conduce implicit la concluzia că fapta nu a fost comisă cu forma de vinovătie cerută de lege.

Totodată, neîntemeiată este și solicitarea subsidiară formulată de un candidat de a dispune anularea întrebării. Apreciază Comisia că textul întrebării respectă toate cerințele Regulamentului privind organizarea și desfășurarea concursului de admitere în magistratură aprobat prin Hotărârea nr. 120 din 16.07.2021 a Consiliului Superior al Magistraturii.

8. Cu privire la contestațiile formulate în legătură cu subiectul-grilă nr. 62 de la G1, corespondență: G1: 62, G2: 54, G3: 71, G4: 64:

5 candidați au formulat contestație.

Contestațiile au fost respinse.

Toți cei 5 candidați arată că ar fi corectă și varianta de răspuns de la lit. C, iar în argumentarea contestațiilor, candidații au arătat că dacă fapta nu a fost comisă cu vinovăția prevăzută de lege, nu se poate reține o faptă tipică, iar nefiind în prezență unei fapte tipice, este exclusă posibilitatea aplicării unei măsuri de siguranță.

Dacă răspunsul de la litera C ar fi corect, ar însemna că nu s-ar putea dispune nicio măsură de siguranță în cazul în care s-ar constata că fapta nu a fost comisă cu vinovăția prevăzută de lege. Or, art. 107 alin. (2) C.pen. prevede că *măsurile de siguranță se iau față de persoana care a comis o faptă prevăzută de legea penală, nejustificată*. Lipsa vinovăției nu echivalează cu o cauză justificativă care ar atrage imposibilitatea aplicării unei măsuri de siguranță, iar pe de altă parte, conform alin. (3) din același articol, măsurile de siguranță se pot lua și în situația în care făptitorului nu î se aplică o pedeapsă.

Comisia apreciază că relevantă în motivarea respingerii contestațiilor, Decizia Înaltei Curți de Casată și Justiție nr. 10/2019 - Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii prin care s-a statuat că în cazul faptei prevăzute de art. 342 alin. (6) C.pen., cu privire la care s-a dispus o soluție de clasare neîntemeiată pe dispozițiile art. 16 alin. (1) lit. b) teza a II-a C.proc.pen., arma și muniția intră sub incidența măsurii de siguranță a confiscării speciale, în temeiul art. 112 alin. (1) lit. f) C.pen., în procedura reglementată de art. 549¹ C.pr.pen., în ipoteza în care făptitorul nu a depus arma

și muniția la un armurier autorizat în termen de 10 zile de la expirarea perioadei de valabilitate a permisului de armă.

Conform tematicii stabilite pentru concursul de admitere, candidații au avut de pregătit măsurile de siguranță, iar ca bibliografie - jurisprudență relevantă constând între altele, în soluțiile de admitere pronunțate de Înalta Curte de Casată și Justiție în cauze privind recursurile în interesul legii având ca obiect dispozițiile Codului penal, care se referă la obiectul tematicii, publicate în Monitorul Oficial până la data publicării anunțului privind organizarea concursului.

9. Cu privire la contestațiile formulate în legătură cu subiectul-grilă nr. 64 de la G1, corespondență: G1: 64, G2: 75, G3: 68, G4: 68:

6 candidați au formulat contestație.

Contestațiile au fost respinse.

În toate cele șase contestații formulate se arată că ar fi corectă și varianta de răspuns de la lit. B din grilă, susținându-se, în esență, că determinarea la sinucidere nu trebuie realizată prin acte de violență sau constrângere, căci atunci suntem în prezența infracțiunii de omor și nu în prezența unei hotărâri luate în mod liber de către victimă.

Comisia constată că fiind neîntemeiate aceste contestații, întrucât din enunțul variantei de la lit. B nu rezultă că actele de violență au condus la decesul victimei (unul dintre candidați a susținut că suprimarea vieții trebuie realizată numai de sinucigaș, iar prin participarea nemijlocită la suprimarea vieții victimei se comite infracțiunea de omor) sau că aceste acte de violență au fost de natură a constrângerei victima să se sinucidă.

În doctrină și în practică s-a reținut că determinarea sinuciderii victimei poate fi realizată prin modalități fapte diferite, inclusiv prin acte de violență, însă în cazul acestor acte de violență nu trebuie să fie depășită limita dintre convingere și constrângere și nici să se finalizeze cu decesul victimei. În acest sens este și exemplul de practică judiciară invocat de către candidați (decizia 811/2002 a C.S.J.), în care violențele fizice și psihice au constrâns victimă să se sinucidă (să se arunce pe fereastră de la etajul 6 al unui imobil), caz în care a fost reținută infracțiunea de omor. Or, se ignoră de către contestatorii candidați faptul că în enunțul de la lit. B din grilă nu se precizează că actele de violență au fost de o anumită intensitate și au condus la constrângere sau la deces.

10. Cu privire la contestațiile formulate în legătură cu subiectul-grilă nr. 66 de la G1, corespondență: G1: 66, G2: 62, G3: 70, G4: 63:

1 candidat a formulat contestație.

Contestația a fost respinsă.

În cuprinsul contestației formulate s-a susținut că varianta de la lit. C a grilei nu ar fi corectă, întrucât actele de executare săvârșite de X și Y ar constitui o tentativă la infracțiunea de violență în familie, în modalitatea omorului, făcând trimitere la doctrină, respectiv la lucrarea de Drept penal semnată de Mihail Udroiu.

Comisia arată că obținerea și detinerea unei substanțe care nu este interzisă de lege în vederea comiterii unei infracțiuni de omor prin otrăvire care nu a mai fost pusă în executare se circumscrie actelor pregătitoare nesanctionate penal, iar nu unei tentative la infracțiunea de omor. Actele pregătitoare pot atrage răspunderea penală fie când sunt asimilate tentativei, fie când sunt incriminate

ca infracțiune consumată de sine stătătoare. Cum acțiunea de otrăvire nu a mai fost pusă în executare, actele de procurare a unor mijloace ce urmează a fi folosite la faptă, a căror obținere ori deținere nu este interzisă de lege, se plasează în etapa anterioară începerii executării hotărârili de a săvârși o infracțiune, fiind vorba de activități menite doar să pregătească executarea. În atare situație, enunțul de la litera C nu poate fi corect, iar contestația formulată este neîntemeiată.

11. Cu privire la contestațiile formulate în legătură cu subiectul-grilă nr. 68 de la G1, corespondență: G1: 68, G2: 56, G3: 53, G4: 67:

1 candidat a formulat contestație.

Contestația a fost respinsă.

În conținutul contestației formulate se apreciază că varianta A ar putea fi corectă în situația în care X urmărește căte o altă colegă de serviciu pe o perioadă îndelungată de timp și, în acest mod fiecarei colegi îi creează o stare de temere, susținându-se că grila este neclară și lasă la latitudinea candidatului perioada de timp în care se realizează activitatea de urmărire și numărul colegelor.

Varianta propusă în contestația formulată nu poate fi corectă. Prin conținutul grilei s-a urmărit punctarea cunoașterii infracțiunii de hărțuire prevăzute de art. 208 alin. (1) C.pen., respectiv a cerinței caracterului repetat al acțiunii de urmărire desfășurată fără drept sau fără un interes legitim și a cerinței unității de subiect pasiv față de care se exercită această acțiune de urmărire. Aceste aspecte nu se regăsesc întrunite cumulativ în varianta de răspuns A, fapt pentru care această variantă nu este corectă.

12. Cu privire la contestațiile formulate în legătură cu subiectul-grilă nr. 69 de la G1, corespondență: G1: 69, G2: 61, G3: 66, G4: 51:

13 candidați au formulat contestație.

Contestațiile au fost respinse.

În esență, zece candidați au considerat că și răspunsul de la lit. A este corect, întrucât subiect pasiv al infracțiunii de furt nu poate fi cel care, la rândul său, a furat bunul respectiv.

Trei candidați au apreciat ca fiind corect și răspunsul de la lit. C motivat de împrejurarea că pistolul purtat la vedere de către X nu a fost folosit efectiv pentru a exercita o acțiune de amenințare, respectiv că textul variantei de răspuns nu precizează că angajatului stației de carburanți i-a fost indusă o stare de temere.

Art. 228 alin. (1) C.pen. incriminează luarea unui bun mobil din posesia sau detenția altuia, fără consimțământul acestuia, în scopul de a și-l însuși pe nedrept.

Astfel, furtul poate fi definit ca fapta oricărei persoane care fără drept ia un lucru mobil ce se află în sfera de stăpânire a unei alte persoane pentru a-l trece în propria sa stăpânire.

Obiectul juridic special al ocrotirii penale în cazul infracțiunii de furt este dat de necesitatea protejării relațiilor sociale de ordin patrimonial a căror existență și dezvoltare sunt esențial condiționate de menținerea situației de fapt.

Așadar, incriminarea legală nu protejează dreptul de proprietate, ci o stare de fapt reprezentată de posesie care la rândul său poate fi definită ca stăpânirea materială a unui lucru, în exercitarea unei puteri de fapt asupra acestuia, care dă posesorului putință de a se comporta ca și când el ar fi adevăratul titular al dreptului de proprietate (sau al altui drept real) asupra aceluia lucru.

În același timp, potrivit art. 228 alin. (2) C.pen., fapta constituie furt și dacă bunul aparține în întregime sau în parte făptuitorului, dar în momentul săvârșirii acel bun se găsea în posesia sau detenția legitimă a altor persoane.

Interpretând *per a contrario* dispoziția legală, posesia de rea-credință (a persoanei care la rândul său a furat bunul) nu este ocrotită în raport de proprietarul bunului, fiind protejată în celelalte cazuri, atunci când făptuitorul nu este proprietarul sau detentorul precar al bunului.

Concluzionând, opinia conform căreia subiectul pasiv al infracțiunii de furt nu poate fi cel care la rândul său a sustras bunul este greșită.

În ceea ce privește, cel de-al doilea motiv de contestație, Comisia de soluționare a contestațiilor, apreciază că enunțul grilei oferă suficiente detalii pentru a încadra fapta în infracțiunea de tâlhărie prev. de art. 233 C.pen..

Se susține în enunț că X poartă pistolul la vedere și sustrage, în prezența singurului angajat al benzinăriei, mai multe bunuri, astfel încât, pe lângă o acțiune de depozițare, există și una de amenințare a angajatului benzinăriei.

Astfel, apreciază Comisia că raționamentul candidaților nu este valabil, întrucât aceștia omit că actul intimidator nu poate fi realizat direct sau indirect, explicit sau implicit.

Așadar, atitudinea numitului X de a purta pistolul la vedere, creându-i angajatului benzinăriei indirect convingerea că, dacă va opune rezistență, vor fi exercitate acțiuni de violență asupra sa, respectiv va fi folosită arma, întrunește condițiile de tipicitate ale infracțiunii de tâlhărie prev. de art. 233 C.pen.

Alte interpretări potrivit căror este posibil că angajatul benzinăriei să nu observe pistolul numitului X adaugă la ipoteza prezentată în textul enunțului.

13. Cu privire la contestația formulată în legătură cu subiectul-grilă nr. 70 de la G1, corespondență: G1: 70, G2: 60, G3: 58, G4: 57:

1 candidat a formulat contestație.

Contestatia a fost respinsă.

În contestația formulată, se susține că și varianta de răspuns de la lit. A este corectă, argumentându-se în sensul că nu sunt îndeplinite condițiile tipicității infracțiunii de abuz de încredere, întrucât din enunț nu rezultă că bunul mobil i-ar fi fost încrințat făptuitorului în baza unui titlu.

Comisia constată că enunțul este suficient de clar și conține toate elementele pentru a se stabili că *fapta este tipică*, fiind îndeplinită inclusiv cerința ca bunul să fi fost încrințat făptuitorului în baza unui titlu, contestată de candidat în prezenta contestație.

Astfel, în doctrină s-a reținut că *titlul*, la care se referă dispozițiile art. 238 C.pen., reprezintă un raport juridic patrimonial între cel care deține bunul și cel care îl-a încrințat, iar în baza acestui raport, persoana care deține bunul are obligația de a-l păstra și a-l restituui la momentul convenit.

În enunțul de la lit. A, se menționează că „X primește de la Y un autoturism pentru a-l repara”, situație în care X a primit bunul mobil (autoturism) în baza raportului juridic patrimonial cu Y, cu scopul de a-l repara, iar acesta din urmă, în baza raportului juridic patrimonial, avea obligația de a-l păstra, a-l repara și, la finalul reparației, de a-l restituui lui Y. Totodată, din enunț rezultă că Y nu și-a îndeplinit obligația de a-l restituui, după reparare, bunul lui Y, ci a dispus de acest bun, înstrăinându-l.

Or, această faptă se suprapune pe tiparul infracțiunii de abuz de încredere, prev. de art. 238 C.pen., fiind tipică. Cum în varianta de răspuns de la lit. A se menționează că „nu este tipică”, înseamnă că aceasta nu este corectă, iar contestația este neîntemciată.

**14. Cu privire la contestația formulată în legătură cu subiectul-grilă nr. 71 de la G1,
corespondență: G1: 71, G2: 51, G3: 67, G4: 56:**

2 candidați au formulat contestație.

Contestatiile au fost respinse.

Cei doi candidați au susținut că varianta prezentată la lit. C nu este corectă.

Primul candidat a apreciat că legislația penală sancționează doar pătrunderea fără drept în imobilul în care subiectul pasiv locuiește efectiv sau că actele numitului X se circumscriu unei tentative la infracțiunea de furt.

Al doilea candidat afirma că reținerea săvârșirii infracțiunii de violare de domiciliu „în timpul nopții” nu este justificată.

Prin incriminarea pătrunderii fără drept în orice mod, într-o locuință, încăpere, dependință sau loc împrejmuit ținând de acestea, legiuitorul a înțeles să protejeze libertatea și inviolabilitatea locului în care o persoană își trăiește viața privată, fără însă a prevedea necesitatea existenței stării de fapt premise ca imobilul să fie folosit ca locuință efectivă în sensul de domiciliu.

Atât timp cât subiectul pasiv desfășoară activități ce țin de viața privată a acestuia în imobilul în cauză, respectiv în locuință de vacanță, prin pătrunderea fără drept sunt lezate relațiile sociale protejate.

Legislația penală nu asociază noțiunii de locuință ideea de continuitate (permanență) cum unul dintre candidați susține în mod eronat.

Totodată, pătrunderea persoanei în imobil pentru a vizualiza bunurile pe care intenționa să le fure constituie un act de pregătire și nu o tentativă la infracțiunea de furt calificat, cum în mod eronat s-a apreciat.

De asemenea, apreciază Comisia că se impune a fi reținută și modalitatea agravată a infracțiunii.

Astfel, infracțiunea de violare de domiciliu se consumă în momentul producerii urmării immediate, respectiv în momentul în care un individ a pătruns fără drept în imobilul persoanei vătămate.

Dacă violarea de domiciliu capătă un caracter de durată, cum este în cazul variantei de la lit. C, va exista și un moment al epuizării atunci când individul părăsește imobilul.

Conform enunțului X adoarme, iar în cursul nopții refuză cererea expresă a lui Y de a pleca din locuință, moment în care este comisă și cea de-a doua variantă alternativă a elementului material prev. de art. 224 alin. (1) C.pen., împrejurare ce justifică reținerea formei prev. de alin. 2 al aceluiași articol.

**15. Cu privire la contestația formulată în legătură cu subiectul-grilă nr. 72 de la G1,
corespondență: G1: 72, G2: 63, G3: 69, G4: 74:**

8 candidați au formulat contestație.

Contestatiile au fost respinse.

Toți cei 8 candidați au apreciat că și varianta de la litera A ar fi corectă, susținând că o persoană juridică nu poate fi subiect activ al infracțiunii de delapidare, doi dintre candidați făcând trimitere la lucrarea Drept Penal Partea Specială II, autori C. Rotaru, A.R. Trandafir, V. Cioclei, Ed. C.H.Beck, 2022, pagina 287.

Comisia observă însă că enunțul cuprins în varianta de la litera A are în vedere subiectul activ al infracțiunii care, potrivit doctrinei și jurisprudenței, este persoana (fizică sau juridică) care a săvârșit nemijlocit sau a participat la săvârșirea infracțiunii. Nu orice subiect activ este și autor al infracțiunii. În continuare, Comisia arată că în ipoteza infracțiunilor pentru care legea prevede că autorul trebuie să aibă o anumită calitate (subiect activ nemijlocit calificat), cum este cazul în enunțul grilei, nu este necesar ca și complicele să aibă această calitate.

De altfel, inclusiv în lucrarea menționată de către candidați se arată, în alineatul următor, că în cazul infracțiunii de delapidare, „*participația penală este posibilă sub toate formele, dar în cazul coautoratului este necesar ca participanții să aibă toți calitatea cerută de lege. Cei care nu sunt funcționari publici (sau după caz, „funcționari privați”) vor răspunde în calitate de complici sau instigaitori.*”

Cum în varianta de răspuns de la lit. A se menționează „*subiect activ*” și nu „*autor*”, înseamnă că aceasta nu este corectă, iar contestațiile sunt neîntemeiate.

16. Cu privire la contestația formulată în legătură cu subiectul-grilă nr. 74 de la G1, corespondență: G1: 74, G2: 72, G3: 64, G4: 60:

2 candidați au formulat contestație.

Contestațiile au fost respinse.

Ambii candidați apreciază că și varianta de la litera B este corectă (unul din candidați nu își motivează opinia, iar cel de-al doilea consideră că varianta B se susține din coroborarea textelor prevăzute la art. 22 alin. (1) C.pen. și 228 alin. (1) C.pen..

Analiza variantei de la litera B trebuie să se facă în primul rând cu privirea la întrunirea elementelor de tipicitate ale infracțiunii de fură în situația descrisă, și dacă, după această analiză prioritără, tipicitatea faptei există, se poate trece la analiza cauzei justificative.

Așadar, oferirea consimțământului de către cel care posedă un bun mobil sau care exercită detenția asupra sa, spre a-i fi „luat” bunul respectiv, face să nu fie întrunite condițiile de tipicitate ale infracțiunii de fură – aspect care lipsește de sens vreo analiză subsecventă a cauzei justificative prevăzute la art. 22 C.pen..

17. Cu privire la contestația formulată în legătură cu subiectul-grilă nr. 75 de la G1, corespondență: G1: 75, G2: 59, G3: 74, G4: 65:

1 candidat a formulat contestație.

Contestația a fost respinsă.

În contestația formulată se apreciază că sunt corecte variantele de răspuns de la lit. A și de la lit. C (indicată de baremul inițial ca fiind cea corectă), considerând că și răspunsul de la lit. A este corect, fiind posibilă reținerea omorului calificat la care să se aplique circumstanța agravantă de la art. 77 alin. (1) lit. e) C.pen., persoana în vîrstă înaintată, imobilizată și cu handicap locomotor se încadrează în categoria persoanelor vulnerabile.

Contestația este nefondată, dat fiind faptul că în conținutul infracțiunii de omor calificat, prevăzută de art. 189 C.pen., nu se regăsește ca element circumstanțial împrejurarea „profitând de starea de vădită vulnerabilitate a persoanei vătămate, datorată vîrstei, stării de sănătate, infirmității sau altor cauze”. Din enunțul variantei A de răspuns nu rezultă alte elemente circumstanțiale care să caracterizeze omorul ca fiind calificat, situație în care se poate reține omorul prev. de art. 188 C.pen. cu aplicarea art. 77 alin. (1) lit. e) C.pen. Or, în varianta de răspuns de la lit. A se susține că „se va reține omorul *în forma calificată*, cu aplicarea art. 77 alin. (1) lit. e) C.pen. (...) atunci când este comis asupra unei victime în vîrstă înaintată, imobilizată, cu handicap locomotor”, răspuns care nu este corect.

II. La Drept procesual penal au fost formulate contestații la barem de către 17 candidați, cu privire la 14 întrebări:

1. Cu privire la contestația formulată în legătură cu subiectul-grilă nr. 77 de la G1, corespondență: G1: 77, G2: 99, G3: 97, G4: 88:

1 candidat a formulat contestație.

Contestatia a fost respinsă.

Prin contestația formulată s-a solicitat să se rețină că și varianta de la litera A este corectă, întrucât grila cuprinde, în variantele A și C, ambele situații descrise de legiuitor în articolul 24 C.pr.pen.

Potrivit art. 24 alin. (1) C.pr.pen. acțiunea civilă rămâne în competența instanței penale în caz de deces, reorganizare, desființare sau dizolvare a părții civile, dacă moștenitorii sau, după caz, succesorii în drepturi ori lichidatorii acesteia își exprimă opțiunea de a continua exercitarea acțiunii civile, în termen de cel mult două luni de la data decesului sau a reorganizării, desființării ori *dizolvării și nu de la data la care au luat cunoștință de împrejurarea respectivă*.

Comisia constată astfel că varianta de răspuns de la litera C este reglementată expres de dispozițiile art. 24 alin. (2) C.pr.pen., iar varianta de la litera A este invalidată de dispozițiile exprese ale art. 24 alin. (1) C.pr.pen.

În consecință, contestația formulată este neîntemeiată.

2. Cu privire la contestația formulată în legătură cu subiectul-grilă nr. 79 de la G1, corespondență: G1: 79, G2: 85, G3: 91, G4: 97:

1 candidat a formulat contestație.

Contestatia a fost respinsă.

Prin contestația formulată se solicită anularea grilei întrucât, potrivit art. 346 alin. (3) C.pr.pen., în ipoteza în care judecătorul de cameră preliminară a exclus toate probele administrate în timpul urmării penale cauza se restituie la „parchet” și nu la „procuror” aşa cum a fost reținut în varianta de la lit. A.

Scopul întrebării a fost acela de a verifica dacă sunt cunoscute de către candidați situațiile prevăzute de legislația procesual penală în care se dispune restituirea cauzei, enunțul fiind suficient de clar și precis pentru a răspunde corect.

În consecință, contestația formulată este neîntemeiată.

**3. Cu privire la contestația formulată în legătură cu subiectul-grilă nr. 80 de la G1,
corespondență: G1: 80, G2: 87, G3: 78, G4: 99:**

1 candidat a formulat contestație.

Contestația a fost respinsă.

Prin contestația formulată s-a solicitat să se rețină că și varianta de la litera A este corectă invocând în acest sens art. 324 alin. (3) C.pr.pen. și precizând că „efectuarea în continuare a urmăririi penale” nu este menționată expres în conținutul alin. (4) din același articol.

Varianta de la litera A nu poate fi corectă. Conform art. 56 alin. 3 lit. b) C.pr.pen. în cazul infracțiunii de ultraj urmărirea penală se efectuează, în mod obligatoriu, de către procuror. Deși art. 324 alin. (3) C.pr.pen. permite procurorului care efectuează urmărirea penală, să poată delega, prin ordonanță, organelor de cercetare penală efectuarea unor acte de urmărire penală, textul din alin. (4) arată că nu pot forma obiectul delegării efectuarea celorlalte acte sau măsură procesuale în afara celor precizate în conținutul alin. (3).

Or, „efectuarea în continuare a urmăririi penale” este un act procesual prin care procurorul dispune cu privire la calitatea procesuală a persoanei cercetate, acesteia revenindu-i, după dispunerea efectuării în continuare a urmăririi penale, calitatea de suspect.

**4. Cu privire la contestația formulată în legătură cu subiectul-grilă nr. 81 de la G1,
corespondență: G1: 81, G2: 94, G3: 81, G4: 89:**

1 candidat a formulat contestație.

Contestația a fost respinsă.

Se invocă de către candidat faptul că sunt corecte variantele de răspuns de la lit. A (considerat corect în grila inițială) și C, considerând că și răspunsul de la lit. C este corect, în raport cu dispozițiile art. 281 alin. (1) lit. c) C.pr.pen. raportat la dispozițiile art. 509 alin. (2) C.pr.pen. și art. 507 alin. (3) C.pr.pen.

Într-adevăr, aşa cum susține și candidatul contestator, în conformitate cu dispozițiile art. 509 alin. (2) teza I C.pr.pen. și art. 507 alin. (3) C.pr.pen., în cauzele în care inculpatul era minor atât la data săvârșirii faptei, cât și la data sesizării instanței, ședința de judecată este nepublică, însă încălcarea acestei dispoziții legale nu atrage nulitatea absolută, prev. art. 281 alin. (1) lit. c) C.pr.pen. Conform acestei din urmă dispoziții legale, „Determină întotdeauna aplicarea nulității încălcarea dispozițiilor privind *publicitatea ședinței de judecată*.”, ceea ce înseamnă că această sancțiune intervine doar atunci când, deși, conform dispozițiilor legale, trebuia ca ședința de judecată să fie publică, aceasta s-a desfășurat fie în *ședință nepublică*, fie în *ședință de cameră de consiliu*, cu încălcarea publicității ședinței de judecată. În enunțul de la lit. C se menționează că inculpatul minor la data sesizării instanței, este judecat în *ședință publică*, deci, cu încălcarea dispozițiilor art. 509 alin. (2) teza I C.pr.pen., situație în care sunt incidente dispozițiile art. 282 C.pr.pen. ce reglementează nulitățile relative.

În consecință, varianta de răspuns de la lit. C nu este corectă, astfel că este neîntemeiată contestația formulată.

**5. Cu privire la contestația formulată în legătură cu subiectul-grilă nr. 84 de la G1,
corespondență: G1: 84, G2: 92, G3: 80, G4: 80:**

1 candidat a formulat contestație.

Contestația a fost respinsă.

În cuprinsul contestației formulate, candidatul a susținut că este corectă și varianta de răspuns de litera B, raportat la dispozițiile art. 303 alin. (3) C.pr.pen..

Comisia constată că, potrivit art. 303 alin. (3) C.pr.pen., în cazul neîndeplinirii sau al îndeplinirii în mod defectuos de către organul de cercetare penală a dispozițiilor date de procuror, acesta poate sesiza conducătorul organului de cercetare penală, care are obligația ca în termen de 3 zile de la sesizare să comunice procurorului măsurile dispuse, ori poate aplica sanctiunea amenzi judiciare. Prin urmare, varianta de la litera B nu este corectă, întrucât textul de lege prevede, în mod expres, că procurorul este cel care poate aplica amenda judiciară, iar nu conducătorul organului de cercetare penală, astfel că este neîntemeiată contestația formulată.

**6. Cu privire la contestația formulată în legătură cu subiectul-grilă nr. 85 de la G1,
corespondență: 85, G2: 81, G3: 94, G4: 84:**

3 candidați au formulat contestație.

Contestațiile au fost respinse.

Un candidat a apreciat că și varianta de la lit. B este corectă, iar ceilalți doi au considerat că niciuna dintre variante nu este adevărată, solicitând, în consecință, anularea întrebării.

Apreciază Comisia că toți candidații își intemeiază contestațiile formulate pe premise eronate.

Astfel, potrivit enunțului, măsura preventivă a reținerii a fost dispusă de către organele de cercetare penală care pot fi, potrivit art. 55 alin. (1) C.pr.pen., organe de cercetare penală ale poliției judiciare sau organe de cercetare speciale, împrejurare care exclude posibilitatea ca măsura preventivă să fi fost dispusă de către procuror, cum unul dintre candidați a susținut.

Potrivit art. 209 alin. (14) C.pr.pen., împotriva ordonanței organului de cercetare penală prin care s-a luat măsura reținerii, suspectul sau inculpatul poate face plângere la procurorul care supraveghează urmărirea penală, înainte de expirarea duratei acesteia, text care elimină posibilitatea de a reține ca fiind adevărat enunțul de la lit. B.

În conformitate cu art. 242 alin. (2) C.pr.pen., măsura preventivă se înlocuiește, din oficiu sau la cerere, cu o măsură preventivă mai ușoară, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege pentru luarea acesteia și, în urma evaluării împrejurărilor concrete ale cauzei și a conducei procesuale a inculpatului, se apreciază că măsura preventivă mai ușoară este suficientă pentru realizarea scopului prevăzut la art. 202 alin. (1) C.pr.pen., text legal care este aplicabil în cazul oricărei măsuri preventive.

Așadar, după punerea în mișcare a acțiunii penale, măsura preventivă privativă de libertate a reținerii poate fi înlocuită de către procuror cu una mai ușoară, respectiv cu măsura restrictivă de libertate a controlului judiciar.

Sușinerile conform căror nu se precizează că inculpatul a fost audiat adaugă la textul enunțului.

În consecință, contestațiile formulate sunt neîntemeiate.

7. Cu privire la contestația formulată în legătură cu subiectul-grilă nr. 86 de la G1, corespondență: G1: 86, G2: 89, G3: 89, G4: 94:

1 candidat a formulat contestație.

Contestația a fost respinsă.

Candidatul care a formulat contestația a apreciat că și răspunsul de la varianta B este corect, motivând faptul că „în toate celelalte cazuri” - expresie din cuprinsul art. 346 alin. (4) C.pr.pen. judecătorul de cameră preliminară dispune începerea judecății.

Candidatul se află într-o confuzie privind aplicarea dispozițiilor legale în situația descrisă de grilă.

Având în vedere ipoteza enunțată în grilă (excluderea unui raport de constatare tehnico-științifică efectuat cu încălcarea dispozițiilor legale și comunicarea încheierii către parchet), aplicabile sunt dispozițiile art. 345 alin. (3) C.pr.pen. coroborate cu art. 346 alin. (3) lit. c) C.pr.pen., ceea ce face ca varianta de la litera B să nu fie corectă.

Astfel, în cazul în care judecătorul de cameră preliminară a exclus un raport de constatare tehnico-științifică efectuat cu încălcarea dispozițiilor legale, dacă în termen de 5 zile de la comunicarea încheierii, procurorul nu a răspuns dacă menține sau nu dispoziția de trimitere în judecată, judecătorul de cameră preliminară, conform art. 346 alin. (3) lit. c) C.pr.pen., restituie cauza la parchet.

8. Cu privire la contestația formulată în legătură cu subiectul-grilă nr. 88 de la G1, corespondență: G1: 88, G2: 78, G3: 92, G4: 87:

1 candidat a formulat contestație.

Contestația a fost respinsă.

Se invocă de către candidat faptul că răspunsul de la varianta C nu este corect, grila se impune și fi anulată întrucât nu este corectă nicio varianță de răspuns. În motivare se arată că, dacă încheierea prin care se constată neregularitatea rechizitorului nu se atacă separat, aşa cum este reținut în varianta de răspuns de la lit. C, considerată corectă în grila inițială, *per a contrario*, rezultă că această încheiere se atacă odată cu fondul cauzei, ceea ce este incorrect.

Comisia constată că raționamentul candidatului contestator este unul greșit, întrucât încheierea prin care se constată neregularitatea rechizitorului nu se atacă separat, însă aceasta este supusă contestației conform dispozițiilor art. 347 alin. (1) C.pr.pen.

Astfel, atunci când judecătorul de cameră preliminară constată neregularitatea rechizitorului, pronunță o încheiere în temeiul art. 345 alin. (3) C.pr.pen., care nu se regăsește printre cele prevăzute în dispozițiile art. 347 alin. (1) C.pr.pen. (se poate formula contestație împotriva încheierilor prevăzute de art. 346 alin. (1) - (4^a) C.pr.pen.), care pot fi atacate cu contestație, ceea ce înseamnă că această încheiere nu se atacă separat.

Dar, printre încheierile prevăzute la art. 346 alin. (1) - (4^a) C.pr.pen., care sunt supuse contestației, se află și cea vizând neregularitatea rechizitorului, în dispozițiile art. 346 alin. (3) lit. a) sau c) C.pr.pen., încheiere pe care o pronunță judecătorul de cameră preliminară atunci când procurorul nu a remediat neregularitatea în termenul prevăzut la art. 345 alin. (3) C.pr.pen. sau nu a răspuns în termenul prevăzut de aceeași dispoziții, ceea ce presupune că judecătorul de cameră preliminară, după remedierea neregularității sau după expirarea termenului în care procurorul era

obligat să remedieze rechizitoriu, pronunță o nouă încheiere. În prima încheiere (pronunțată în temeiul art. 345 alin. (3) C.pr.pen.) este posibil să se soluționeze și alte cereri sau excepții, situație reglementată de dispozițiile art. 347 alin. (1) teza finală C.pr.pen. în sensul „Contestația poate privi și modul de soluționare a cererilor și excepțiilor.”, ceea ce presupune că ambele încheieri sunt supuse contestației. De altfel e și firesc să fie aşa, întrucât în prima încheiere sunt menționate neregularitățile rechizitorului, iar în cea de a doua încheiere se analizează dacă procurorul a procedat la remedierea neregularităților constatațe, ambele putând fi contestate.

În consecință, răspunsul de la lit. C este unul corect, situație în care nu se impune anularea grilei aşa cum solicită candidatul contestator, iar contestația formulată de acesta este neîntemeiată.

**9. Cu privire la contestația formulată în legătură cu subiectul-grilă nr. 90 de la G1,
corespondență: G1: 90, G2: 93, G3: 84, G4: 91:**

1 candidat a formulat contestație.

Contestația a fost respinsă.

Candidatul a susținut că varianta de răspuns de la lit. A nu este corectă întrucât are ca premişă ipoteza în care probatorul administrat în faza urmăririi penale este insuficient, situație în care instanța are obligația să respingă cererea inculpatului de judecare în procedură simplificată, să dispună efectuarea cercetării judecătoarești și să se pronunțe la final cu privire la o eventuală soluție de achitare. A arătat că, deși din Decizia nr. 4/2019 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul competent să judece recursul în interesul legii, prin interpretarea *per a contrario*, se desprinde concluzia că poate fi pronunțată o soluție de achitare întemeiată pe dispozițiile art. 16 alin. (1) lit. b) teza I, modalitatea în care este descrisă speță este laconică.

Comisia constată că problema din speță verifică cunoștințele candidaților privind posibilitatea disponerii soluției de achitare în situația procedurii prev. de art. 375 C.pr.pen. Or, Decizia nr. 4/2019, amintită, prevede că nu este posibilă pronunțarea unei soluții de achitare întemeiată pe disp. art. 16 alin. (1) lit. b) teza II și lit. c) C.pr.pen., ceea ce înseamnă că soluția de achitare în temeiul art. 16 alin. (1) lit. b) teza I C.pr.pen. (faptă nu este prevăzută de legea penală) poate fi dispusă ca urmare a aplicării procedurii simplificate.

Comisia apreciază că enunțul grilei este suficient de clar formulat și cuprinde toate elementele necesare pentru a se putea identifica, fără echivoc, răspunsul corect, iar interpretarea candidatului, în sensul că nu ar rezulta din datele speței că probatorul administrat în faza urmăririi penale ar fi fost total inapt de a stabili încadrarea juridică a faptei, adaugă la speță și nu poate constitui argument pentru invalidarea răspunsului corect al întrebării teoretice formulate.

În consecință, răspunsul de la litera A este corect, iar contestația formulată este neîntemeiată.

**10. Cu privire la contestația formulată în legătură cu subiectul-grilă nr. 91 de la G1,
corespondență: G1: 91, G2: 83, G3: 76, G4: 78:**

1 candidat a formulat contestație.

Contestația a fost respinsă.

Candidatul a susținut că este corect și enunțul prezentat la lit. C, în conformitate cu prevederile art. 241 alin. (1) lit. b) C.pr.pen..

Într-adevăr, Comisia de soluționare a contestațiilor constată că, potrivit art. 241 alin. (1) lit. b)

C.pr.pen., în cazurile în care procurorul dispune o soluție de netrimitere în judecată, măsura preventivă încetează de drept, însă candidatul omite că în enunțul de la lit. C este specificată împrejurarea că măsura controlului judiciar ar înceta de drept la data confirmării soluției de renunțare la urmărirea penală, moment care este plasat temporal ulterior celui al dispunerii soluției de netrimitere în judecată.

În consecință, contestația formulată este neîntemeiată.

11. Cu privire la contestația formulată în legătură cu subiectul-grilă nr. 92 de la G1, corespondență: G1: 92, G2: 77, G3: 87, G4: 77:

1 candidat a formulat contestație.

Contestația a fost respinsă.

Candidatul a susținut că varianta de răspuns de la lit. A este corectă motivat de faptul că în ipoteza descrisă în enunțul grilei nu se menționează dacă polițistul de la brigada rutieră obținuse mandat de supraveghere tehnică, potrivit art. 140 C.pr.pen..

Comisia de soluționare a contestațiilor constată că varianta A nu este corectă și că grila a urmărit cunoașterea de către candidați a dispozițiilor aplicabile, respectiv art. 139 alin. (3) teza finală C.pr.pen. (*Orice alte înregistrări pot constitui mijloace de probă dacă nu sunt interzise de lege*) - dispoziții în raport cu care Curtea Constituțională a României, prin Decizia nr. 55/2020, a constatat că sunt constituționale în măsura în care nu privesc înregistrările rezultate ca urmare a efectuării activităților specifice culegerii de informații care presupun restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți fundamentale ale omului desfășurate cu respectarea prevederilor legale, autorizate potrivit Legii nr. 51/1991.

Or, în ipoteza descrisă de grilă, purtarea de camere de supraveghere pe uniforma polițiștilor de la brigada rutieră - în virtutea proprietății lor de serviciu, poate produce probe care să servească aflării adevărului în orice cauză penală, art. 139 alin. (3) teza finală C.pr.pen. fiind aplicabile în cazul surprinderii în mod spontan a unor fapte sau întâmplări ce sunt înregistrate prin mijloace audio sau video.

Curtea Constituțională a statuat și în Decizia nr. 756/2016, citată în Decizia nr. 55/2020, că folosirea unor astfel de înregistrări ca mijloc de probă într-un proces penal este în concordanță cu prevederile art. 53 din Constituție, care recunosc legitimitatea unor restrângeri ale exercițiului unor drepturi sau libertăți, inclusiv ale exercițiului dreptului la respectarea și ocrotirea de către autoritățile publice a vieții intime, familiale și private, dacă acestea se fac prin lege și în vederea apărării unor valori sociale importante, precum desfășurarea instrucției penale sau prevenirea faptelor penale.

De asemenea, Decizia nr. 54/2009 pronunțată de Curtea Constituțională a României, citată în Decizia nr. 55/2020 pronunțată de Curtea Constituțională a României, enumera situațiile care pot avea ca rezultat înregistrări ce pot fi folosite ca mijloace de probă, și anume „imaginile înregistrate de camerele de supraveghere video din incinta unei bânci pentru identificarea autorilor unui jaf, înregistrările efectuate de victimă unei agresiuni în propriul domiciliu, înregistrările efectuate de persoane particulare cu ocazia unui grav accident de circulație în urma căruia au rezultat victime, iar autorul accidentului a părăsit locul faptei”. Cu alte cuvinte, Curtea Constituțională a avut în vedere acele înregistrări care nu sunt obținute în urma unei proceduri ce necesită o autorizație prealabilă

emisă de un judecător – cum sunt și înregistrările efectuate de camerele de supraveghere purtate de polițiștii de la brigada rutieră.

12. Cu privire la contestația formulată în legătură cu subiectul-grilă nr. 96 de la G1, corespondență: G1: 96, G2: 98, G3: 90, G4: 79:

1 candidat a formulat contestație.

Contestația a fost respinsă.

Candidatul a susținut că și varianta de răspuns de la lit. C este corectă motivat de faptul că potrivit art. 480 C.pr.pen. acordul se poate încheia în cazul în care legea prevede pedeapsa amenzii și pedeapsa închisorii de cel mult 15 ani. Ori, când procurorul și inculpatul se orientează spre maximul prevăzut de lege, după reducerea limitelor de pedeapsă cu 1/3, maximul care poate fi convenit de procuror și inculpat este de 10 ani.

Comisia reține că răspunsul de la lit. C nu este corect, deoarece maximul redus cu 1/3 poate fi mai mare de 10 ani atunci când suntem în prezența unor stări sau circumstanțe agravante (cum ar fi recidiva postexecutorie prev. de art. 41 alin. (1) și 43 alin. (5) C.pen.), candidatul contestator pierzând din vedere această împrejurare, situație în care contestația formulată de acesta este neîntemeiată.

13. Cu privire la contestația formulată în legătură cu subiectul-grilă nr. 98 de la G1, corespondență: G1: 98, G2: 96, G3: 82, G4: 96:

4 candidați au formulat contestație.

Contestațiile au fost respinse.

Trei candidați au susținut că varianta de răspuns de la lit. C este incorectă întrucât, în situația în care revizuirea a fost cerută de procuror, conform art. 455 alin. (2) C.pen., acesta nu va putea fi obligat la plata cheltuielilor judiciare către stat.

Comisia reține, însă, că potrivit dispozițiilor art. 455 C.pr.pen., pot cere revizuirea părțile din proces, un membru de familie al condamnatului, dacă cererea este formulată în favoarea condamnatului ori procurorul, din oficiu, cu privire la latura penală a hotărârii.

Ca atare, calitatea de revizuent nu poate fi atribuită decât unei persoane (fizice sau juridice), procurorul, nepuțând fi inclus în această noțiune, chiar dacă poate exercita din oficiu revizuirea laturii penale, în aceeași măsură în care, în situația în care procurorul declară apel, acesta nu poate avea calitatea de „apelant”. De altfel, nici în situația în care exercită, din oficiu, acțiunea civilă, procurorul nu dobândește calitatea de parte civilă în procesul penal.

Ca atare, varianta de răspuns de la lit. C este corectă, procurorul nefiind cel avut în vedere de enunț, iar contestațiile formulate sunt neîntemeiate.

Unul dintre candidați a susținut că se impune a se considera corectă și varianta de la litera B a grilei întrucât, chiar dacă în textul de lege nu este inserată în mod expres mențiunea „întotdeauna”, aceasta s-ar subînțelege deoarece, atunci când este exonerat de răspundere penală, instanța trebuie să dispună întotdeauna restituirea cheltuielilor judiciare făcute de inculpat.

Comisia reține că potrivit art. 462 alin. (3) C.pr.pen., instanța ia măsuri pentru restabilirea situației anterioare, disponând, dacă este cazul, restituirea cheltuielilor judiciare pe care cel în favoarea căreia s-a admis revizuirea nu era ținut să le suporte. Comisia arată, astfel, că textul de lege

prevede în mod expres faptul că se dispune restituirea cheltuielilor judiciare doar dacă este cazul și numai în măsura în care este vorba despre cheltuieli efectuate de o parte care nu era obligată să le suporte (inculpat sau orice altă parte ce poate fi obligată la plata cheltuielilor judiciare avansate de stat), în raport de titularul cererii de revizuire și de motivele invocate de acesta, prin urmare nu în orice situație – „întotdeauna”. Ca atare, varianta de răspuns de la litera B nu este corectă, iar contestația este neîntemeiată.

14. Cu privire la contestația formulată în legătură cu subiectul-grilă nr. 100 de la G1, corespondență: G1: 100, G2: 82, G3: 99, G4: 86:

5 candidați au formulat contestație.

Contestațiile au fost respinse.

Astfel, doi candidați au susținut că și enunțul prezentat la lit. A este corect, iar trei candidați au solicitat anularea întrebării, întrucât niciuna dintre variantele prezentate nu este corectă.

Potrivit art. 415 alin. (1) C.pr.pen., până la închiderea dezbatelor la instanța de apel, persoana vătămată și oricare dintre părți își pot retrage apelul declarat, moment diferit de cel prevăzut la enunțul de la lit. A, respectiv cel al primului termen de judecată în apel.

Așadar, acoperile conform cărora în răspuns nu este stabilită o limită maximă în interiorul căreia se poate manifesta opțiunea de a retrage apelul sunt neîntemeiate, întrebarea verificând aptitudinea candidaților de a diferenția cele două momente din cadrul procedurii judecării apelului, respectiv cel al primului termen de judecată și cel al închiderii dezbatelor.

Referitor la varianta prezentată la lit. C, respectiv că este menționată posibilitatea retragerii apelului de către „procuror”, iar nu de „procurorul ierarhic superior”, Comisia reține că enunțul variantei de răspuns este identic cu cel al art. 415 alin. (4) C.pr.pen., potrivit căruia apelul declarat de procuror și retras poate fi însușit de partea în favoarea căreia a fost declarat, așadar candidații adaugă la situația premisă.

În această variantă de răspuns au fost verificate cunoștințele candidaților cu privire la posibilitatea părților sau subiecților procesuali penali de a-și însuși apelul retras de procuror și nu condițiile în care poate fi retras apelul declarat de procuror.

În consecință, contestațiile formulate sunt neîntemeiate.

Comisia de soluționare a contestațiilor:

